

4505
360

H. Cref. (skärfv.)
EXA

8:e häft.

STOCKHOLMS

NATTFJÄRILAR

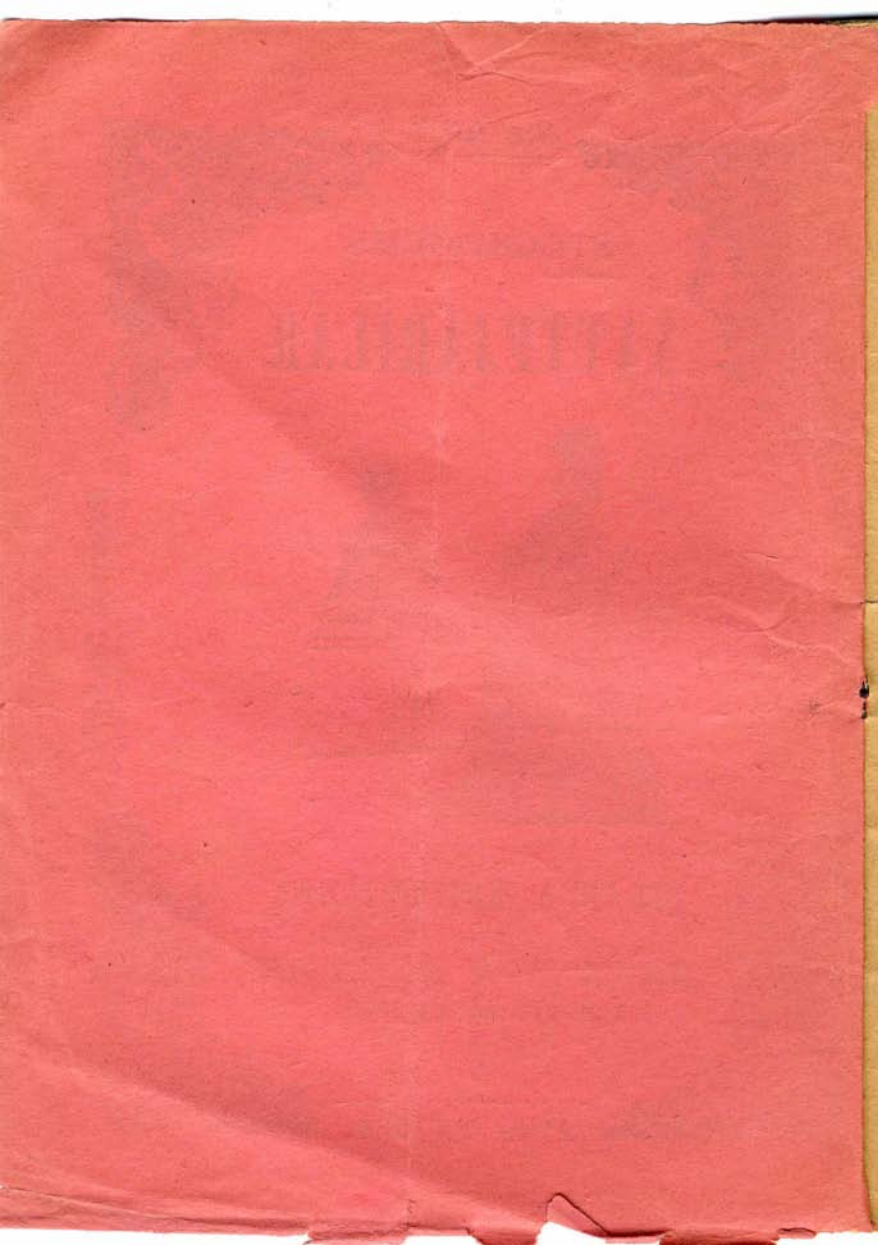

PIKANTA SKILDNINGAR
FRÅN
GATA OCH BOUDOIR.
EN MESALINA

Pris 25 öre.

Pikant laghet!

Pikant lektyr!

Fjerde bilden.

En Messalina.

En historia ur "la haute volée".

Kap. I.

Joël Högbohm hade tagit sig titeln språklärare, ehuru han egentligen sysslade med hvarjehanda, som ligger betydligt utanför gränserna af en dylik verksamhet. »Språkstunderna», sade han, »gäfvos honom husrum, skämttidningarna höllo honom ren, öfversättningarna födde honom — och galanta äfventyr roade honom.»

Joël hade efter sin far, en fattig kapellan i Norrland, ärfvt sin resliga kropp och stora sexuella behof samt efter sin mor en högt utvecklad intelligens, som under de år, han förnött i Upsala utan att taga någon examen, dock förskaffat honom betydliga färdigheter. När så fadern dog och studierna måste afbrytas, for han till Stockholm, der han snart skaffade sig lefvebröd genom tidningskrifverier, öfversättningar och språkstunder i ett mindre handelsinstitut.

Stockholms »lätta» fruntimmer kände väl till Joël, som var en gerna sedd kund, mindre för kontanternas skull än för det behag han kunde utveckla. D. öjde han också längre än vanligt att besöka någon af dem, kunde han vänta sig biljetter som erinrade om herdestunder å det el-ler det »hotellet» o. s. v.

Till J. öls sysselsättningar hörde äfven ett lifligt sportande, synnerligast på skridskor, hvar-jämte han i faktklubbarne intog ett bemärkt rum.

En dag under sommaren 1874 hade Joël för en öfversättning till en af våra bokjudar uppburit ett honorar, som satte honom i stånd att göra en liten lus'resa till en af Mälarstä-derna.

På båten funnos före honom en stor del af den icke permitterade, corps diplomatique med damer. Man ärnade sig till ett af våra rykt-barare gods vid Mälaren, hvars egare inbjudit förnämiteterna till en fest för sina slafvar på godset, hvilka nu skulle få skylta i Dagens Ny-heter såsom föremål för den baronliga välviljan.

Båten lade till vid flere större platser, der de utländska damerna köpte bär eller blommor. Vid en dylik plats hör Joël, som satt i lovart läsande en ryss utkommen fransk roman, rop på hjälp. Han styndade akterut och såg der mellan kajen och båten de delikataste kvinnoben sticka upp ur vattnet. Propellerns rörelse satte vattnet i squalpning och härigenom blottades ännu mer af de kvinliga behagen.

I ett enda ryck hade Joël fått af sig rock och väst och samtidigt afsparkat sina låga skor. Innan någon haun röra en hand, var han i vatt-net och hade fått fatt i den unga damen, som befann sig i det kritiska läget på hufvudet i vatt-net utan möjlighet att kunna vända sig.

Att Joëls hand härvid ej precis iakttog de fasoner, som föreskrivas af etiketten och sällskapslagarne, när folk ser på, berodde antagligen på ifvern att rädda. Snart sågs han också klättra kajen uppför med den halft medvetslösa damen i armarna.

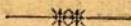
På däck var det ett gratulerande utan like. Nu kommo Joëls språkkunskaper väl till pass.

Han blef nödgad att medfölja till egendomen, der festen hölls och der han af baronen sjelf erhöill till låns en kostym, som precis passade hans figur. Den unga damen blef snart återställd och kunde inte visa Joël nog uppmärksamhet, ja, hennes tacksamhet blef t. o. m. en smula för påfallande.

Den reella vinsten af äfventyret var att baronen-värden absolut inte ville att Joël skulle återlemna den lånade kostymen samt, att en af de utländska beskickningarna erbjöd Joël en synnerligen fördelaktig plats såsom någon sorts attaché.

Härigenom kom han in i en alldeles ny sfer och fick se vårt högre samhällslif ur alldeles nya façer. Ja, han invecklades i äfventyr, som t. o. m. haft verkningar bland Rysslands

och Frankrikes aristokratis förhållanden i respektive hemland.

Kap. II.

Furstinnan Lydia Lubomirski, född Cronin-skoffska, tillhörde en gammal polsk släkt, som efter Polens delning blifvit naturaliserad i Brandenburg, och hvars medlemmar såsom krigare och diplomater intagit ett frejdadt rum. Sin största ryktbarhet har dock släkten genom de kärleksintriger, hvari dess medlemmar ständigt varit invecklade. Drottningar hade skänkt sin gunst åt de manlige och genom de qvinliga hade Europas karta kanske mer än genom vanlig diplomati blifvit förändrad.

Furstinnan Lydia gjorde intet undantag.

Som helt ung hade hon i Paris haft ett äfventyr, som föranledde en hög diplomat att på en gång sluta sin bana. Sedermera blef hon gift med furst Lubomirski, som hade en lysande bana icke minst genom de förbindelser han hade genom i högsta kretsar kända förhållanden med sitt lands förnämsta damer, förhållanden, som hans giftermål ingalunda bröt.

Furstinnan Lydia gjorde sig häröfver inga bekymmer. Å sin sida inskränkte sig hennes galanterier till ett ganska oskyldigt koketteri, ehuru

tillfällen visst icke saknades till snedsprång. Emellertid saknades ej tillbedjare och isynnerhet uppvaktade en ung fransk attaché, hvars fördelaktiga utseende på hofbalerna beredt honom mången ljuf herdestund.

Vicomte d'Alencourt var emellertid lika falsk som vacker, och mer än en ung dam ur rika familjer fick begråta sin bekantskap med honom och söka ett hastigt äktenskap med fattiga officerare på rangregementena.

Vicomten gjorde på furstinnan ett märkvärdigt intryck. Hon kände sig inför honom som magnetiserad och om han blott genast haft tillfälle, så skulle hon tvifvelsutan blifvit besegrad. Det var på en fest, som utrikesministern gaf för corps diplomatique efter en bazar för de nödlidande. Men i det kritiska ögonblicket kom en bekant svensk politiker, hvars något bizarra nationaldrägt ej hindrade honom att inom la haute volée åtnjuta mycken ynnest, med en inom societeten bekant dam och afbröt tête-à-tête en.

Emellertid uppgaf vicomten ej sina planer att förvärfa den sköna Lydias gurst, men lyckades ej.

Så kom bjudningen ut till den svenske jordrotten, som för utlandets diplomati ville visa, huru godt förhållandet är mellan en svensk frodalman och hans slafvar — när någon ser det.

Furstinnan Lydia, som genom likör och tämligen lätta historier blifvit uppspelt, skulle just köpa en bukett ängsblommor åt sin tillbedjare,

då hon vid en liten sättning förlorade balansen och kom i sjön. Hennes tankar voro i det kritiska ögonblicket hos vicomten, men han — han tog ej ett steg att bistå henne.

Kap. III.

Karnevals-sesongen 1875 var inne.

Furst Lubomirski hade i ett angeläget ärende af sin regering skickats till London och vicomte d'Alencourt var samtidigt ställföreträdande legationsskreterare i Köpenhamn. Det var förs'a stora steget på hans diplomatiska karriär och han var stolt deröfver.

Samtidigt annonserades en operamaskerad.

Furstinnan Lydia var på besök hos gref-vinnan Emerence von Hauswolff-Himmelsleb, en glänsande ungersk skönhet, uppfostrad i Wien och van vid lätta former.

»Lydia,» inföll plötsligen Emerence, »vi gå då maskeraden!»

»Hvad tänker du på? Vi ha ju inga kavalerjer, och för resten, hvad skulle det skenheliga hofvet säga, om...»

»Bah! Hofvet göra vi en konst i. Jag förstår dig! Du saknar din vicomte...»

Lydia rynkade på näsan,

»Vicomten,» sade hon dröjande. »Parbleu!
Jag hade så i år g'ömt honom.»

»Afgjordt?» frågade grefvinnan.

»Nå? ja, låt gå! Jag skall skaffa mig en ka-
valjer.»

»Du möter mig alltså här i öfvermorgon.
Här sker kostymeringen, och derpå afresin.»

»Afgjordt!»

Hemkommen, anförtrodde furstinnan genast
för sin kammarfru att hon ärnade sig på ma-
skeraden. Denna instälsamma ryska, som hon
fått sig rekommenderad af grefvinnan Emerence,
hade hennes fulla förtroende.

Maskeraddagen kom.

De båda damerna, båda sköna och hög-
resta, den ena, Lydia, i de första årens af tjugu-
talet mjuka och lockande behag, den andra Em-
erence, en förförande Juno, hvars eldiga ögon-
kast gåvo de djerfvaste förhoppningar, hade
iklädt sig formen af kosckmarkententerskor —
kostymer, som låto deras tusande behag framgå
i en den aningsfullaste retelse.

Knappt voro de färdiga med toalettbesty-
ren, då kavaljererna anmälde — för Emerence
en af Svea gardes ståtligaste officerare, för Ly-
dia den diplomatiska kårens doyen, den bekante
vicomten.

»Ah,» utropade Emerence, »du vill ha ett
skyddande förkläde! Du har andra jern i elden,
min sköna Lydia!»

Lydia sträckte sig endast vållustigt i chais-

longen och hennes förtjusande läppar svällde. Det var hennes svar, men grefvinnan förstod det allt för väl.

Furstinnan Lydia och grefvinnen Emerence blefvo snart skilda åt i det brokiga vimlet, ja, grefvinnan kunde snart ej upptäcka hennes kostym. Men obekymrad hängaf hon sig åt dansen, hon tog väl upp djerfva hviskningar, svarade på sin brutna franska, som gjorde att alla togo henne för en svenska, och gaf förhoppningar till höger och venster.

Under tiden satt furstinnan i en undenskymd vrå och väntade. Hon hade funnit leda vid dansen.

Isynnerhet föreföll henne den gode vicomten med sitt eviga sladder om varieté- och cirkusprimadonnor fadd. Det sjöd i hennes ådror, det var något derinne, som ville fram, och tankar kommo, som hon helst velat afböja, men hon kunde ej hjälpa att de koncentrerade sig kring en blond högrest ung man, med öppna, ärliga drag och ett par ögon, som glänste lika mycket af själ som af vållust.

Ändtligen komma steg, och förhänget drages åt sidan.

»Jöel,» hviskar hon, ögonen dragas ihop och munnens linier bilda en skrift, som tolkar en djup trånad. »Jag är ledsen vid allt det här! »Vill du inte följa mig ut... en promenad i vagr... Nackanäs»

Hon flämtar nästan.

»Gerna,» svarar han och kysser hennes hand.

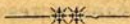
Han hemtar hennes mjuka pels, sveper den kring henne och bjuder henne armen. Hon sätter åter på sig masken och tager hans arm. De komma ut åt Gustaf Adolfs torg. En ledig droska står derute. Kusken får en hviskande order. De sätta sig upp och åkdonet rullar bort. —

Lagom för att se de båda aflägsna sig, kommer vicomte d'Alencourt. Furstinnans ryska kammarfru, som stod i hans sold, hade telegraferat till honom om matmoderns beslut att besöka maskeraden. Han hade utan permission rest från Köpenhamn och med nattåget samma morgon anländt.

Då han ser Lydia och den unge svensken aflägsna sig, utbrister han på ren svenska:

»Djeflar anamma!»

Men hastigt får han en idé: han skall följa efter. Det var ju också enkelt, då de körde åt söder till. De kunde blott ha farit till Nacka.

Kap. IV.

»Jöel,» hviskade Lydia i vagnen och utstötte en suck som skakade hennes lekamen. Hon grep hans hand, kramade den och smög sig derpå alldeles intill honom. Hans karesser blefvo

allt djerfvere. De sade ingenting till hvarandra, men voro dock fullt upptagna af hvarandra.

Ack, hvad vägen föreföll Lydia kort. Man åt nu en liten supé med champagne i enrum. De trodde sig kunna fullt ogeneradt njuta af hvarandras sällskap, konversationen blef fri, fasonerna sjelfsväldiga.

Vicomte d'Alencourt kunde ej få ett rum i närheten och han förbannade sin otur, men beslöt vakta ut dem. Lå han hörde, att de uppgjort räkningen, smög han sig ut på verandan hukade ned sig i jämnhöjd med sätet och afvaktade så ögonblicket, då de skulle passera.

De stego åter in i droskan.

Det dröjde nu ett par minuter, innan åkdonet kom i rörelse. Men de gåfvo ej akt derpå.

Orsaken var helt enkelt den, att vicomten, som, sedan han mutat furstinnans kusk, hemskickat sitt eget åkdon, klättrade upp på kuskbocken, föraktande februarinattens köld.

Pösligt under färden får kusken order att köra till furstinnans adress.

Vicomten jublade. Nu var hon i hans våld — eller han gjorde skandal — — — — —

Vid porten stego de ur och — röttes af vicomten, som på franska berättade sitt äfventyr.

»Kör kusk», ropade Joel och tryckte en guldfemna i hans hand. »Om lifvet är dig kärt,» tillade han hviskande.

De ta hot verkade.

Det hade vicomten synbarligen ej beräknat. Men hans försök till flykt misslyckades fullständigt, tack vare Joëls vighet. Några väl placerade knytnäfs slag hade snart fullkomligt satt vicomten ur stånd att den qvällen uppträda i en salong och för lång tid att visa sig ute. Och en väl riktad spark förflyttade honom tvärt öfver gatan.

»Gud, nu har jag en fiende mer, en oförsönlig,» suckade furstinnan och drog Joël in genom porten.

Kap. V.

Deruppe i våningen var allt tyst och stilla. En ampel, täckt af en röd skärm, spred ett egenomligt, förtrollande halfdunkel i det fina kaibnettet, der luften mättades af en berusande odör.

I en förgyld bur svängde en halfsofvande kakadora, som vid bullret sömnigt rullade sina ögon mot ljusskenet och skärande framstötte ett: «bon soirl! Ta mig fan!»

Då var med ens all Lydias rädsla förbi. Lifslusten svallade ut i rikaste mått och hon brast ut i ett nästan konvulsiviskt skratt.

Derpå afkastade hon raskt pelskappan, blotande sina sköna skuldror.

Joël stod som bedöfvad.

Allt hade växlat i en sådan otrolig hast, och nu stod han här, utan att rätt veta huru.

»Bort med öfverrocken,» ropade Lydia eldigt och dermed vaknade han åter fullt till besinning.

Han kastade vårdslöst öfverplagget i en emma och fattade omedelbart derpå med båda händer den sköna qvinna, som ingenting hellre önskade än att få helt och hållet hängifva sig åt honom.

»Lydia,» hviskade han, »Lydia!»

Hon svarade med att slingra sina armar om hans hals och böja ned hans hufvud, som öfverhöljdes med kyssar. Derpå tog hon sakta några steg bakåt, ledande honom med sig, och sjönk slutligen ned på en svällande chaislong.

»Joël!»

»Lydia!»

»Bon sois! Ta mig fan!» skrånade den störde kakadoran

Och Lydia måste på nytt skratta, under det hon med mildt våld krängde fracken af Joël.

»Vi måste ha något att dricka,» utropade hon derpå och ilade fram till ett skåp vid rummets andra sida. Hon uttog en slipa af karaffen genom hvars fäçer det röda innehållet praktfullt gnistrade.

»Gammalt grekiskt!» utropade hon höjande karaffen.

Hon satte sig i hans knä, öppnade hans väst och löste af honom kravatt och krage.

Derpå fylde hon glasen.

De drucko i botten. Han fylde ånyo och än en gång stodo glasen tomma.

Hennes kinder glödde. Hon slet upp klädningen och öppnade korsetten. Genom en flod af spetsar skimrade den rosenfärgade barmen fram.

Joël häftade sina lågande blickar derpå.

Lydia märkte, hur hans lidelse växte och hon gladde sig deråt. Hon frässade i tankarne.

Ändtligen var karaffen tömd.

Det hetsiga vinet hade drifvit deras känslor till spetsen. Hon böjde sig öfver honom och kysste honom gång på gång

☛ Så sprang hon upp och dervid föll den dyrbara drägten och en god del af underkläderna på mattan.

Hon hotade skälmskt med fingret.

»Du stygge Joël! Passar det sig, det?»

I detsamma stod han bredvid henne, sög fast läpparne vid hennes härliga skuldra och nästan röt af vällust.

»Lydia! . . .»

Hon svarade ej. Hon lutade sig bakåt mot hans arm, munnen var halföppen och ögonen voro slutna.

»Joël . . .»

Derpå rätade hon åter ut sig, kastande en flyktig blick mot boudoarens portierer.

Han förstod vinken.

Med krafter som hedrat en atlet, lyfte han henne i sina armar, kramande henne lidelsefullt intill sig.

Hon bara skrattade, skrattade som om han kittlat henne, och sparkade med sidenskorna som ett bångstyrt barn.

Han tog några steg mot portieren.

»Ampeln!» hviskade hon. Han satte henne ned på chaislongen och släckte ampeln.

Han hörde hennes lätta fjät, hörde portieren frasa, då hon gick igenom. I ett ögonblick var han efter in i den doftmättade boudoaren, der hon tändt ett ljus och nu hafft blyg fullbordade afklädningen.

Ett par minuter senare blåste hon ut ljustet och så hördes blott ett sakta fnittrande...

Derute i kabinettet stönade kakadoran ännu sömnigare: »bon soir! Ta mig fan!»

Kap. VI.

Afstraffningen hade fullkomligt satt vicomten ur tjenstgöring. Han kunde omöjligen resa till Köpenhamn, hvars polis sattes i rörelse till följd af hans »försvinnande». En bekant demimond-dam af svensk adlig börd häktades, enär det

blef ådagalagt, att vicomten tillsammans med en hög dansk ämbetsman natten före försvinnandet gästade henne.

Skandalen var redan härigenom öppen och på dansk ministeriell väg gjordes anhållan, att den t. f. legationssekreteraren, om han komme till rätta, måtte förflyttas.

Emellertid blef saken ej en hemlighet i Stockholm. Grefvinnan Emerence uppsökte furstinnan Lydia, som berättade hela äfventyret.

Emerence å sin sida gjorde antydningar i andra kretsar och snart visste societeten om att vicomte d'Alencourt "fått på ögonen" vid ett galant äfventyr. Hans förmän här måste aflåta en skrivelse till Köpenhamn om vicomtens befintlighet i Stockholm.

Häde nu vicomte själf låtit det bero härvid och i öfrigt betett sig som en gentleman, så hade allt aflupit väl. Men han tog sig i ilskan för att skriva salmonibref till furstinnan. Då de icke hade åsyftad verkan, fullföljde han sin hotelse och berättade allt för fursten i London genom bref.

Detta hade den följd, att fursten en dag helt oväntadt öfverraskade de båda älskande i ett det allra ömmaste förhållande.

Det var nog.

Den förorättade maken reste åter till sin post. Men kort derpå visste Berlinertageblatts Stockholmskorrespondent berätta, att påfven gifvit sitt bifall till skilsmässa mellan furst Lubo-

mirski och grefvinnan Lydia Croninskoffska samt deras en femårig son — förklarats illegitim och alltså förlustig de fideikommiss, fursten innehade i tre riken.

Lydia tog slaget kallt.

Hon bodde kvar i Stockholm. Men slutligen ville hon nödga Joël till giftermål för att icke få flere illegitima arftagare.

Men han hade nu tröttnat på henne och i stället vändt sina ögon på dottern till en rik procentare.

Lydia rasade, men han var kall. Hon tiggde och bad, men förgäfves. Alla hennes försök att få honom att förnya gamla ljufva scener voro förgäfves. Och allt hennes hopp var ute, då hon fick reda på, att Joël för att vara säker på procentarpappas bistånd, på dottern användt sin tjuvningsförmåga.

Lydias lidelser voro emellertid väckta och hon egde ju rika medel att tillfredsställa dem. Hon var en tid hvarje afton ständig gäst i Berns salonger och hennes vackra visitkort hamnade än här än der i ungarlsqvarteren. På alla maskeraderna, äfven renaste muffbaler, var hon med och alltid fick hon någon "vän".

Men under allt detta förföll hon.

Under förlossningen och en tid efter hade en läkare användt morfin på henne, och härigenom hade detta begär väckts hos henne.

Hon förföll sålunda mer och mer andligen och kroppsligen under vilda utsväfningar.

Till sist blef ock den krets, inom hvilken hon dvaldes allt mer "blandad." Det hände icke sällan, att hennes "soaréer" — ty hon gaf ännu sådana — fylles af äkta Stockholmska nattfjärilar och deras älskare, underofficerare samt ett och annat halfförfallet subjekt.

En gång på cirkus, som hon med passion besökte, såg hon framför sig en skolyngling, storväxt och rödkindad samt med den öppna blick, som man nu mera sällan träffar bland våra af själfbefläckelse och tidiga utsväfningar förderfvade skolgossar.

På en gång flög brunsten på henne. Hon måste ega denne adertonåring.

Vid pausen hastade hon ut.

Det småregnade, hvilket gjorde att strömmen af de utgående mera fördelade sig.

Hon stälde sig i hans väg

Då han kom, lät hon solfjädern falla.

Som det anstår en väl uppfostrad yngling, upptog han densamma och öfverlemnade den med en höfvisk bugning till egarinnan.

Den blick, som hon dervid gaf honom, kom honom på en gång att ana nya vidder af lifvet.

"Tack, min unge herre," sade hon på sin brutna svenska. "Vill ni inte för qvällen bli min riddare? Jag väntade sällskap, men tycks ha blifvit mankerad. Såvida ni inte redan är upp-tagen . . ." tillade hon i smekande ton,

"Visst inte," svarade han.

I detsamma snuddade hans arm vid hennes fylliga höft, och det var som en elektrisk stöt genomilat honom.

Känslan af manbarhet hade aldrig framstått så stark och klar för honom.

Hon nödgade honom att dricka punsch.

Föreställningen var åter börjad, men de sutto der ännu i schweiz riet, hon beherskad af sin passion, han liksom bedöfvad af oerfarenhet, aningar och en hittills obekant trollmakt.

Ändtligen gå de åter in.

Han sätter sig på en tom plats vid hennes sida. De föra en tyst konversation på tyska. Han blossar, det sjuder i hans ådror. Han är sig knapt mera mäktig.

Föreställningen är slut. Hon lägger sin hand på hans lår. Han spritter till fattar den fina handen och kysser den.

De togo derpå en hyrvagn, som till följd af regnet är sammanslagen. Då han sätter sig vid hennes sida, genombätfvas han af en rysning. Han vill bort, men han kan icke.

Ynglingens passioner äro för första gången väckta.

Länge har ej håller färden pågått, förrän hans mod vuxit ut. Han minnes allt hvad de äldre bröderna och kamraterna berättat, och han följer blott en inre drift.

Så äro de vid hennes hem.

Hon betalar åkdonet.

Viljelös följer ynglingen uppför trapporna.

En lukullisk supé ordnas, men innan den är färdig, ha de försvunnit in i budoaren, der mellan tropiska växter en svällande chaislong mottog dem.

En halftimme senare komma de — han svettig och röd, hon med glänsande ögon, ut till bordet.

Hon släpper lös hela sin frivolitet.

Han är vild.

Han störtar i sig champagnen — glas på glas. Hon skrattar hysteriskt och i ett obemärkt ögonblick sticker hon morfinsprutan i vaden.

Han vill gå.

Hon besvar honom att stanna. Och han stannar.

Han kommer icke håller nästa dag till skolan, och då han på qvällen anländer hem, är han blek och matt.

Han var icke längre sig sjelf. Den flitige ynglingen, som varit läroverkets heder, hade blifvit en slö lätting, som föll igenom i sin studentexamen.

Kap. VII.

Förhållandet pågick hela sommaren.

Ynglingen förlorade lusten för allt. Han började dricka och under höstterminen blef han för fylleri relegerad.

Men för Lydia växte hans passion. Hon hade lært honom njuta, njuta intill dräggen. Hon beherskade honom helt och hållet. Under hennes välde var han som hypnotiserad.

Men i samma mån som hans lidelsefullhet växte, kommo äfven följderna af öfveransträngningarna.

Dermed var äfven Lydias betydande kärlek slut. Hon tog kallt emot honom och öfverlemnade sig sällan åt hans passioner. Till sist sade hon helt och hållet ifrån.

Han blef ursinnig, han rasade, bad, besvor. Hon var obeveklig. Hon stängde sina dörrar för honom.

Då förlorade han besinningen och en morgon fans han död på ett hotell.

Lydia hade i stället sett en atlet på Mosebacke och åt honom skänkte hon sig nu.

Han hade varit med i lifvet och lät sig ej så lätt bortföras.

Hon blef i stället i hans hand en slafvinna, som lydte hans minsta nyck.

När han reste, fordrade han att hon skulle

följa, och hon lydde besinningslöst. Det blef en turlé genom Europa — en färd i sus och dus, han gjorde ingenting, om icke sölade sig i all slags liderlighet, han misshandlade henne, då hon ej för tillfället hade pengar och tvang henne till det yttersta.

Men hon föjde i blind kärlek.

Till sist fick hon i Amsterdam begråta odjuret, som der stupade i ett slagsmål.

Med sina sista resurser styrde hon åter färden till Sverige.

Men nu började en annan bana. Hon kunde ej längre föra hof och furstligt förplåga sina älskare. Då spara ej var hennes konst, återstod snart ingenting annat för henne än — att sälja sig.

Hon gjorde dervid mer än en gång bekantskap med de vidrigheter, som dessa samhallets styfbarn ha att utstå. Men hon tog lifvet lätt. Hon bekantade sig med sina olycksyster, bytte ord i fred eller ofred, deltog i deras samqväm och skaffade sig som de en »älskling».

Det var en stor ljushårig ung man, som tjenat vid hästgardet och haft hopp om befordran, men som genom slarf och oordentlighet blifvit skickad till disciplinkompaniet och nu efter uttjant kapitulationstid blifvit stadsbud.

Fredrik hette han.

Det fanns emellertid ännu i hennes lif stunder af bättre tankar, stunder af romantik. Och

då kom det på henne en lust att få någon att lita sig till. Hon skulle lära sig arbeta — åh, världen skulle se att dessa små händer, som aldrig gjort tyngre arbete än brodering, kunde göra både ett och annat. Men han skule vara hennes allt och försvara henne. Ty försvar behöfde en kvinna.

Och dessa tankar voro alltid förknippade med Fredriks person.

Hon trodde fullt och fast att hon älskade honom. Hvarför skulle hon inte älska honom? Han var ju en man, en kraftig man t. o. m. Hon ville samma dag börja att bli trogen — samma dag just! I morgon skulle hon klarera sina papper, så skulle hon bli luteran och derpå . . .

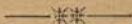
Men brödbekymret förjagade romantiken. Behofvet af litet mat och tak öfver hufvudet dref henne ånyo i skymnirgen ut, sedan hon först kryat upp li'sandarne med morfin.

Hon var ingen genomförderfvad menniska, men hon var så svag, för henne var njutningen ett behof, som kunde tillfredsställas af en annan lika bra som af Fredrik. Dertill sjök genom morfinmissbruket, med hvarje dag hennes motståndskraft.

Men »frun» ville inte mista henne.

Hennes historia var ett medel att ockra på. Många voro de, som af nyfikenhet att se »dekis-turstinnan» kommo dit, och dermed omsattes alltid en mängd porter och så kallad champagne.

Derför fick också Lydia mången gång nåd, då det gällde hyran. Hon bragte ju i alla händelser in mera åt den snikna megäran än de andra.

Kap. VIII.

Polisen hade emellertid länge observerat henne. Hon egde ännu från bättre dagar en stråle nobless och af de fina drägterna hade hon ännu trasorna kvar. Man hade emellertid icke haft något att anmärka, om hon än rätt oftastannade ute efter midnatt.

Men en gång blef hon dock fast.

Hon hade en qväll med ett par »väninnor» i Berns salong härt Valli och hon väntade just att kunna locka till sig denne berömda Don Juan, som dock kanske gjorde sina mesta eröfringar i boudoarerna.

Emellertid kom ej Valli

Lydia och den ena »väninnan» styrde kurs på Kungsträdgården, der de snart skildes åt.

Pösligt möter hon Joel Högbom med fru.

Punschen och en nyss gjord moifininsprutning hade satt henne ur normalt tillstånd och hon kunde vid detta möte ej beherrska sig.

»Bedragare!» ropar hon på franska.

Han ser sig om. Han tyckte, att rösten

var honom bekant. Fruen blir misstänksam, plågad af svartsjuka som hon var.

»Hvad är det, Joël?»

»Tvi, dig usle förförare!» utstöter Lydia på svenska.

»Hvad är det?» frågar Joël, släppande sin hustrus arm. Hvem är ni?»

»Äh, känner du inte Lydia!» och dermed tilldelar hon honom ett kraftigt slag öfver hufvudet med sitt paraply.

Fruen anropade ögonblickligen polis, och trots Joëls böner blef hon arresterad.

Hon insåg genast att hon svårt förgått sig.

Måhända skulle hon i Joël kunnat få en hjälpande vän, ja, måhända skulle han kunnat skaffa hennes Fredrik en plats, der han åt dem båda kunnat förtjena ett anständigt lefvebröd.

Hon ville bedja om förlåtelse och — hjälp.

Och hon skref.

Joël gjorde sig emellertid redan följande morgon underrättad om hennes förhållande. Genom en handtryckning åt öfverkonstapeln stannade historien vid en varning med böter för fylleri — böter som Joël betalade.

Hennes bön om hjälp blef ej heller obesvarad, men någon varaktig hjälp var ej att tänka på, då hela hennes andliga motståndskraft var bruten.

Emellertid kom hon genom hans bemedling en tid från Stockholm för att som han hoppades, få bättre tankar och lära sig inse det

eländiga i sin ställning. Och då han ansåg kuren vara genomförd, skaffade han henne äfven en mindre modehandel. Ja, han gjorde allt hvad han kunde för att göra henne till en ordentlig människa igen.

Det gick en tid.

Men så kom hon åter under inflytande af en »väninna» från bordellen. Lidelserna vaknade åter i hennes bröst.

Hon drack sig en qväll rusig och glömde då alla föresatser, kastande sig i armarne på den förste hon mötte.

Ingen ånger, ingen ruelse märktes. Hon realiserade lugnt sitt lager. Öfverlät i laga ordning kontraktet på butiken och öfvergick åter till de prostituerade.

Förgäfves gjorde hennes förnäma släktningar, hvilkas bistånd Joël påkallat, försök att rädda henne. Ingenting hjälpte.

Emellertid hade hennes erfarenhet vuxit.

Hon skulle icke längre vara en af de sämre, hon ville bli något prima inom sitt yrke, hon ville bjuda något raffineradt. Och hennes hjerna visade sig härvid rätt uppfinningsrik.

Fredrik existerade nu ej längre för henne. Den romantiken var glömd.

Hon hyrde sig en fin våning och der firades nattligen orgier, dervid alla nya »uppfinningar» användes.

Hufudstadens jeunesse dorée och de yngre medlemmarne af diplomatiska kåren, hvilka ju

noga kände hennes historia, samlades hos Lydia de Charbonnier, som hon kallade sig.

Det var förnedringens glansperiod.

Den varade dock ej länge. En höstdag 1886 kom Lydia ej tillbaka från besigtningen. Hon hade som nersmittad återulerats i nr 13 Handverkaregatan.

Utkommen derifrån, var hon öfvergifven af sin stab. Andra bacchantinnor hade intagit hennes plats.

Den eleganta dubletten utbyttes mot ett kyffe vid Gåsgränd och innan ännu den första snön fallit, var Lydia mogen för spinnhuset.

Men hennes utländska mecborgarskap räddade henne från denna skymf. I stället blef hon befordrad ur riket.

Kap. IX.

Ett år senare satt vicomte d'Alencourt, hvars diplomatiska karriär åter fortsatts och nu med heder, tillsammans med ett par officerare, vänner från fordom, på Hasselbacken. Piötshgt smäller på hans kind en öfil och bakom honom står en junonisk quionofigur med nedtältdt flor.

»Förrädare,» ropar hon på franska.

»Lydia,» säger han häpen.

»Ja, just Lydia.»

»Hvad vill ni?» frågar han.

»Hvad ja vill? Hvilken fråga! Tukta en usling.»

»Gå!»

»Jag? Nu?»

»Jag ropar på betjeningen.»

»Vänta ett ögonblick.»

Dermed spottade hon honom rakt i ansigtet

»Ha, ha, hal det pryder er utmärkt, en sådan der orden midt i ansigtet.»

Hon fattas emellertid af kypare och föres ned på slätten, der hon öfverlemnas åt polisen.

Här repeterar hon helt framt, hvarför hon ville hämnas. Och hon skulle göra det, så länge hon lefde. Ty det var egentligen denne fege skurk, som neddragit henne. Hade han uppträdt som en gentleman, skulle hon ännu varit furstinnan Lubomirski.

När hon sålunda uttömt sig kom liksom en slapphet öfver henne.

Hon sjönk tillsammaes på britsen å polisvaktkontoret och brast i en konvulsivisk gråt. Den gamle konstipeln vardt rörd och sökte trösta henne. Han pekade på en bättre väg — på det ärliga, sträfsamma arbetets.

Hon lyssnade och tårarne upphörde

Men i stället bröt hon ut i hysteriska skratt.

Det var som om hon icke varit fullt normal,

Emellertid requirerades en droska och nu reste Lydia till ransakningshäktet.

Joël sökte än en gång medla. Han gjorde vicomten personligen ett besök, för att få äfven honom att hjälpa sig, men denne var obeveklig i sitt hat. Den försmädda kärleken kunde aldrig försonas.

Vid polisförhöret kom det nu i dagen, hur djupt hon sjunkit.

Hon lefde med grändernas slödder, drack bränvin och lefde som en ond ande.

Till "beskyddare" hade hon en försupen kypare vid ett af de större etablissementen, hvilken ej sällan med hugg och slag frantog henne den förtjenst hon under nä'terna haft, ja, han hade t. o. m. velat förmå henne att råna en tillfällig gäst, ett projekt som hon dock med verkligt adelskap afvisade.

Hon blef nu ånyo afsänd till sin hemort.

Hennes släktingar togo hand om henne. Man försökte med kärleksfullhet och öm omvårdnad att få henne på bättre tankar, men förgäfvades. Hon sökte upprepade gånger att rymma för att nå Stockholm, der någon särskild liksom mystisk kraft tycktes binda henne.

Då hon emellertid blef allt mer besynnerlig, blef hon internerad på ett privat dårhus.

Til en början rasade hon. Lidelser och begär jagade henne våldsamt. Hon fick ingen nattro, och denna starka qvinna tycktes fullständigt brytas. Men så småningom kom vänd-

punkten. Hon blef lugn och sansad. Färgen vände åter till kinderna, och hennes figur återfick en nästan jungfrulig mjukhet.

Sinnet blef också alldeles förändradt. Inga vilda utbrott förekomma vidare. Men stundom smög sig vemodet öfver henne, då de dystra minnena kommo.

Vid tanken på sin förnedringsperiod kunde hon icke återhålla tårarne. Och ju mer hennes fysiska tillstånd förbättrades och sviterna efter den långvariga morfinförgiftningen försvunno, dess fastare blef hennes beslut att börja ett nytt lif.

Hon skulle söka upp sitt barn, hvars far var Joël. Hon ville på nytt bli en mor för sin äldste son, som hon så länge försummat och som växt upp hos hennes anförvandter.

Många voro ock de som gladdes åt hennes förbättring, och med hvarje dag blef hon mer efterlängtd af de sina.

Ändtligen slog också befrielsens timme, då hon på läkarens förklaring, att hennes kropps- och själstillstånd åter blifvit normalt, återvände ur anstalten.

Allt var förändradt.

Den älskvärda moder, som under Lydias förvillelser gjort allt för att åt henne bibehålla faderns kärlek, hade gått bort, och böjd och grånad under sorger mötte henne den gamle, med ömhetens och kärlekens ord.

Hon kände med sig att nu kunde hon börja

ett annat lif. Hon hade något att egna sig åt, och någon att stödja sig till — ett stöd, starkare än det hon en gång drömde med — Fredrik.

Hon ville nu blott söka upp sitt barn, och så skulle hon börja försoningsarbetet.

Kap. X.

Äfven Lydias historia har ock en akt af försoning.

Hon längtade åter till Stockholm. I Juli 1890 anträdde hennes gamle far och hon resan dit. Han fruktade nästan för besöket, men denna fruktan visade sig grundlös.

Lydia återsåg Stockholm lugnt.

Hennes första utflykt gälde en stor röd byggnadskomplex vid Norrtullsgatan.

Besöket räckte en halftimme.

Resultatet måtte varit glädjande, ty Lydia kom med strålände ögon ut. Kusken fick order att fara till en adress på söder.

Droskan stannade utanför ett stort nybyggt hus.

I den högt belägna bottenvåningen hade grosshandlaren Joel Högbom sitt kontor.

Dit stego den gamle grefven och hans dotter in.

Joël kände genast igen Lydia. Det var hon och dock icke hon.

De räckte hvarandra vänligt handen som två gamla vänner.

“Hvar är mitt barn?” frågade hon halft förvirradt.

“Här”, svarade han, och sköt fram en ljushårig gosse, som förundrad såg upp på Joël.

“Så stor!” Och hon kysste pilten ömt och moderligt.

“Han är i godt förvar.”

“Jag ser det. Tack!” — — —

När vagnen rullade bort, följde Joël med. Hvad under middagen talades, vet man ej, men Joël har beslutit att till sommaren med sin son söka upp Lydia i hennes fädernesland.

1840
The first of the year was very dry and hot -
the sun was very hot and the wind was very
strong and the rain was very little. The
ground was very dry and the water was very
low. The trees were very dry and the leaves
were very brown. The grass was very dry
and the corn was very little. The
cattle were very thin and the sheep were
very dry. The people were very poor and
the children were very thin. The
country was very dry and the people were
very poor. The children were very thin
and the people were very poor. The
country was very dry and the people were
very poor. The children were very thin
and the people were very poor.

Bx B 6/8-43 5.27

STOCKHOLMS NATTFJÄRILAR,

*Pikanta skildringar från gata
och boudoir*

utgifves i en serie af häften, skildrande vår hufvudstads »lätta damer» i sanna och trogna färger, deri ej blott gatans nymfer förekomma, utan äfven de eleganta boudoierernas prestinnor passera revy. Salunda får läsaren lära känna sådana personager, som »Gudsöfrans», »Carl den tolite», »Zola», och »Svarta Thilda» samt en mängd andra »framstående» figurer från de »välkända» ställena å Grefsturegatan, Luntmakaregatan, Kindstugatan, Lilla Hoparegränd m. fl andra genom sina Venustempel ryktbara platser, hvarjemte läsaren får en intressant inblick i de mångtaldiga, ytterst pikanta dramer af »heimlicne Leibes», som spela i den förnäma och högtörnäma verdens kretsar.

Åttonde häftet innehåller:

Fjerde bilden — En messalina. — En historia ur »la haute volée».

5-